

Бари.

Далече, много далече на западъ отъ България има твърдѣ високи планини, най-високитѣ въ Европа. Казватъ се Алпи.

Тия планини сж твърдѣ мжно проходими, защото почти цѣла година тамъ е зима. Лѣтото трае тамъ само нѣколко седмици.

Малко пжтници минаватъ прѣзъ тия планини и когато нѣкой трѣбва да пжтува по тѣхъ, всичкитѣ му роднини и приятели се прощаватъ съ него, защото не знаятъ дали ще се видятъ пакъ.

Прѣзъ тия планини трѣбваше да минатъ баща и синъ. Синътъ бѣше на осемъ години. Бащата, бѣденъ работникъ, отиваше да търси работа. Водѣше той и малкия си синъ, защото майка му бѣ умрѣла и нѣмаше при кого да го остави.

Когато трѣгваха врѣмето бѣ ясно и тихо и бащата се молѣше да не излѣзе буря, до като минатъ планината.

Вървѣха тѣ цѣлъ день изъ стрѣменъ снѣженъ пжтъ. Оставаха имъ още 3—4 километра до „Спасителния домъ“, кждѣто щѣха да прѣнощуватъ.

Изведнажъ черни облаци обвиха върховетѣ на планината, духна силенъ вѣтъръ. Настана буря. Засипа тѣнѣкъ като иглици снѣгъ и пжтя се изгуби.

Бащата взе на ржцѣ момченцето си, то обви ржчичкитѣ си около шията му и захлѣца отъ студъ и страхъ.

Бащата се мжчеше да върви, но не знаеше на кждѣ. Така се бори той съ вѣтъра и снѣга цѣла нощъ. На разсѣмване, когато той се надѣваше да види на кждѣ е „Спасителния домъ“ вѣтърътъ наду съ още по-голѣма сила, блѣсна го и той се подхлѣзна въ една прѣспа. Той не можа вече да се изправи.

Баща и синъ останаха затрупани подъ снѣга.